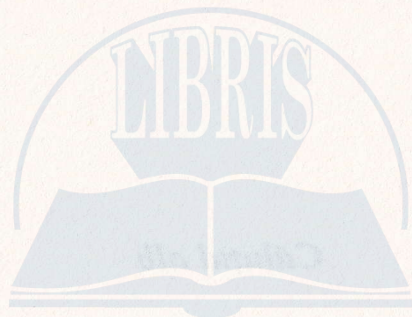

Căluțul alb
Elizabeth Goudge

editura rao

Capitolul I

1

Trăsura se mai clătină o dată, și Maria Merryweather, domnișoara Heliotrope și Wiggins căzură din nou în brațele celuilalt, oftară, gâfâiră, se îndreptară de spate și-și concentrară atenția spre obiectele care erau, pentru fiecare dintre ei, în acele momente de încercare, sursa curajului și a puterii. Maria își privi cizmele. Domnișoara Heliotrope își puse din nou ochelarii în poziția corectă, își ridică de pe podea volumul maroniu, învechit, de eseuri franțuzești, își îndesă o bomboană mentolată în gură și mai aruncă o privire prin lumina slabă la tipăritura neagră și întortocheată de pe pagina îngălbenită. Între timp, Wiggins urmărea cu limba gustul cinei de mult timp digerată care încă-i persista printre mustăți.

Umanitatea poate fi împărțită cu aproximație în trei feluri de oameni: cei care se consolează cu literatura, cei care-și găsesc alinarea în împodobirea propriei persoane și cei care își găsesc sprijinul în mâncare, iar domnișoara Heliotrope, Maria și Wiggins erau reprezentanții tipici ai soiului lor de oameni.

Maria trebuie descrisă prima, pentru că este eroina acestei povești. În anul de grație 1842 avea treisprezece ani și era considerată banală, cu ochii ei ciudați, cenușii-argintii, tulburător de pătrunzători, cu părul drept și roșcat și cu fața slabă și palidă, acoperită de pistrui enervanți. Silueta ei

subțire, scundă ca a copilului unei zâne, cu o coloană dreaptă ca un vătrai, arăta însă multă demnitate. Avea niște tălpi extraordinar de mici, de care era din cale-afară de mândră. Știa că erau trăsătura ei cea mai de seamă și de aceea arăta, dacă era posibil, un interes mai arzător pentru încălțările ei, decât pentru mănuși, rochii sau bonete.

Cizmele pe care le avea azi erau și ele alese special pentru a ridica moralul căzut la pământ, pentru că erau făcute din cea mai moale piele gri, cusute cu mărgelile din cristal în partea de sus și tivite cu lână de miel, albă ca neaua. Mărgelile din cristal nu puteau fi văzute, pentru că rochia din mătase gri a Mariei și mantaua gri, călduroasă, din lână îi ajungeau până la glezne, dar știa că erau acolo, iar gândul la ele îi dădea o putere morală care nu putea fi trecută cu vederea. Se îmbărbăta gândindu-se la acele mărgelile așa cum, în mai mică măsură, se îmbărbăta și gândindu-se la acea bucățică de panglică mov legată în jurul taliei ei subțiri pe sub manta, la buchețelul de violete care era vârât atât de adânc între volănașele bonetei ei din catifea gri, încât de-abia se vedea, și la mănușile din mătase gri care-i împodobeau mânuțele ascunse într-un mare manșon alb. Maria era un aristocrat adevărat; pentru ea, perfecțiunea lucrurilor ascunse era chiar mai importantă decât aparența exterioară. Nu că nu i-ar fi păsat de aparențe. Îi păsa. Era o creatură mică plină de fast, chiar și îmbrăcată în cenușiu și violetul de doliu.

Maria era orfană. Mama ei murise pe când ea era doar un bebeluș, iar tatăl ei, cu două luni în urmă, lăsând atâtea datorii, încât tot ce avea – incluzând frumoasa casă din Londra cu geamul în formă de evantai aflat deasupra ușii și cu ferestrele înalte care dădeau spre liniștita piață a Londrei, în care Maria locuise de-a lungul scurtei ei vieți – trebuise să fie vândut ca să fie plătite. Când avocații aranjară totul, spre

mulțumirea lor, Maria află că mai rămăseseră doar câțiva bani cât să le transporte pe ea, pe domnișoara Heliotrope și pe Wiggins cu trăsura până la West Country, o parte a lumii pe care nu o mai vizitaseră și unde aveau să locuiască împreună cu vărul de gradul doi al Mariei, cea mai apropiată rudă a sa în viață, domnul Benjamin Merryweather, pe care nu-l mai văzuseră niciodată, în conacul lui din satul Silverydew de pe Tărâmul Lunii.

Dar nu starea de orfană o deprimase pe Maria și o făcuse să apeleze la contemplarea cizmelor pentru alinare. Nu și-o amintea pe mama ei, iar tatăl său – un militar care fusese aproape tot timpul plecat peste graniță cu regimentul lui și pe care, oricum, nu-l interesau copiii – nu reușise să-i câștige afecțiunea; nu așa cum o făcuse domnișoara Heliotrope, care venise la ea când avea doar câteva luni; fusese prima ei dădacă, apoi guvernanta sa, și-i dăruise toată dragostea pe care o cunoscuse. Nu, ceea ce o deprima pe Maria erau greutatea călătoriei și disconfortul vieții la țară pe care cu siguranță aceasta îl prevestea. Maria nu știa nimic despre zona rurală. Era o domnișoară născută și crescută în Londra și iubea luxul, iar în acea frumoasă casă cu vedere la piața Londrei avusese parte de el; chiar dacă se dovedise, la moartea tatălui ei, că nu ar fi trebuit să-l aibă, pentru că nu avusese destui bani să plătească pentru el.

Iar acum? Judecând după acea trăsură, nu avea să găsească prea mult confort la conacul de pe Tărâmul Lunii. Era un mijloc de transport îngrozitor. Le întâmpinase la Exeter și era mai incomodă decât diligența care le adusese de la Londra. Pernele de pe scaun erau tari și mâncate de molii, iar podeaua avea pene de găină și bucățele de paie care zburau din cauza curenților reci care treceau prin portierele prost închise. Cei doi cai peștriți, deși aveau blana lucioasă și

se vedea limpede că erau iubiți foarte mult și îngrijiți foarte bine – un fapt pe care Maria îl observă imediat pentru că adora caii – erau bătrâni, dolofani și se mișcau încet.

Vizitiul era un bătrân uscățiv, care arăta mai mult ca un gnom decât ca o ființă omenească, îmbrăcat în mantaua lui cu mai multe gulere, atât de cârpită, că era imposibil să ghicești culoarea ei originală, și cu pălăria lui cu borul încrețit din piele ponosită de castor, care era atât de largă de el, încât îi cădea peste față și se sprijinea pe rădăcina nasului, așa că nu se putea vedea mai nimic din fața lui decât zâmbetul său larg și știrb și barba căruntă de pe bărbia lui prost rasă. Cu toate astea, părea cumsecade și vorbea mult când le urcase în trăsură, acoperindu-le cu blândețe genunchii cu o cuvertură zdrențuită și ferfenițoasă; din cauza dinților lui lipsă le fusese greu să-l înțeleagă. Iar acum, în ceața deasă de februarie care învăluia peisajul de țară, de-abia îl puteau vedea prin ferestruica din față a trăsurii.

Nu văzură nimic nici din satul prin care trecură. Drumul era atât de plin de șanțuri și gropi, încât se hurducau și săltau de parcă trăsura ar fi jucat badminton cu ele. În curând avea să se întunece și nu exista nicio lampă modernă cu gaz, dintre acelea care lumineau străzile londoneze, ci doar întunericul adânc și îngrozitor al mediului rural. Pe deasupra, era frig de înghețau pietrele, parcă mergeau de un secol, și nu se vedea niciun semn că vor ajunge vreodată la destinație.

Domnișoara Heliotrope își ridică volumul de eseuri și-l ținu la câțiva centimetri de nas, hotărâtă să ajungă la sfârșitul eseului despre răbdare înainte de a se întuneca. Avea să-l citească de multe ori în lunile ce vor urma, nu se îndoia de asta, dar și pe acela despre dragostea care nu renunță niciodată. Își amintea că citise cel din urmă eseu pentru prima dată în seara zilei când ajunsese să se ocupe

de micuța orfană de mamă Maria, și-și găsisse pupila ca fiind cel mai dezagreabil specimen de copil de sex feminin pe care-l văzuse vreodată, cu ochii ei ciudați, argintii, și aerul ei, chiar de când era bebeluș, de a ști că are sânge albastru și, ca urmare, de a avea o părere foarte bună despre ea însăși. Cu toate astea, după ce citise acel eseu, hotărâse că o va iubi pe Maria și că dragostea ei nu o va părăsi pe copilă până ce moartea le va despărți.

La început, iubirea domnișoarei Heliotrope pentru Maria fusese oarecum forțată. Îi făcuse și cârpite hainele cu o hotărâre aprigă și cu o îngrijorătoare lipsă de imaginație și, oricât de neascultătoare ar fi fost, își folosea bățul cu zgârcenie, fiind mai preocupată de câștigarea afecțiunii copilului decât de binele sufletului ei nemuritor. Treptat, totul se schimbă. Blândețea ei, când Maria era rănită în orice fel, crescuse; hainele copilului fuseră create cu un zel înfocat, care făcea din fiecare mic veșmânt o operă de artă. Pentru greșeli o biciuise, fără milă, pentru că domnișoara Heliotrope nu mai dădea doi bani pe faptul că Mariei îi plăcea sau nu, dacă numai așa putea să facă din copil o femeie cumsecade și nobilă. Așa este dragostea adevărată și Maria știuse asta; chiar și când dosul o durea atât de tare, încât de-abia se putea așeza, afecțiunea ei pentru domnișoara Heliotrope nu scăzuse niciun pic. Iar acum, că nu mai era un copil, ci o domnișoară adolescentă, era cel mai bun lucru din viața ei.

Încă din fragedă pruncie, Maria știuse să recunoască un lucru bun atunci când îl vedea. Întotdeauna își dorea ce era mai bun și recunoștea rapid acel lucru chiar și când, așa cum fusese cazul domnișoarei Heliotrope, aparențele oferiseră puține indicii că s-ar ascunde ceva prețios înăuntru. Probabil că era singura care descoperise vreodată ce persoană bună era domnișoara Heliotrope de fapt; acesta era, fără îndoială,